

Beyond Psychology #2 vraag 2 en 3

Jouw mind is een Judas.

13 april 1986.

Vraag 2

Geliefde Osho

Hoe meer ik mediteer, des te meer verantwoordelijk voel ik me voor mijzelf en voor de situatie in de hele wereld. Hoe is dat mogelijk?

Het betreft hetzelfde – precies dezelfde vraag.

Hoe meer jij jezelf wordt, des te meer verantwoordelijk zul jij je voor de wereld voelen want des te meer word je deel van de wereld – je bent niet afgescheiden ervan. Jouw authentiek jezelf zijn betekent een enorme verantwoordelijkheid maar het is geen last. Het maakt blij dat je iets voor het bestaan kunt doen. Het bestaan heeft zoveel voor jou gedaan, er is geen manier om het terug te betalen. Maar we kunnen wel iets doen. Het zal erg klein zijn vergeleken bij wat het bestaan voor ons heeft gedaan, maar het zal jouw dankbaarheid tonen. Het gaat er niet om of het klein of groot is; het gaat erom dat het ons gebed is, onze dankbaarheid, en onze totaliteit erin betrokken is. Ja, het zal gebeuren: hoe meer jij jezelf wordt, hoe meer je verantwoordelijkheden begint te voelen die je nooit eerder had gevoeld.

Dat doet me denken.... in het leven van Mahavira, de meest belangrijke Jāin filosoof... Hij is op weg van het ene dorp naar het andere dorp met zijn naaste discipel Goshalak. En dit is de kwestie waarover ze discussiëren: Mahavira houdt vol dat, "Jouw verantwoordelijkheid tegenover het bestaan toont aan hoe ver je jouw authentieke werkelijkheid hebt bereikt. We kunnen jouw authentieke werkelijkheid niet zien maar we kunnen jouw verantwoordelijkheid zien." Terwijl ze wandelen komen ze bij een kleine plant. En Goshalak is een logicus – hij trekt de plant uit de grond en gooit haar weg. Het was een kleine plant met kleine worteltjes.

Mahavira zei, "Dit is onverantwoordelijkheid. Maar je kunt niets tegen het bestaan doen. Je kunt het wel proberen, maar ze zal terugslaan."

Goshalak zei: "Wat kan het bestaan mij aandoen? Ik heb deze plant eruit getrokken; nu kan het bestaan haar niet terug tot leven brengen."

Mahavira lachte. Ze gingen de stad in, ze waren bezig hun eten te bedelen. Nadat ze het eten hadden genomen, gingen ze terug en ze waren verbaasd: de plant stond weer in de aarde. Terwijl ze in de stad waren was het beginnen te regenen, en de worteltjes van de plant, met de hulp van de regen, gingen terug de aarde in. Het waren kleine worteltjes, het was winderig, en de wind hielp het plantje rechtop te staan.

Tegen de tijd dat ze terugkwamen, was de plant terug naar zijn oude positie. Mahavira zei, "Kijk naar de plant. Ik zei je dat je niets tegen het bestaan kunt doen. Je kunt het proberen, maar dat zal zich tegen jou keren, want dat zal je verder gescheiden maken van het bestaan. Het zal je niet dichterbij brengen.

Kijk gewoon naar die plant. Niemand kon zich voorstellen dat dit zou gebeuren, dat de regen en de wind samen erin zouden slagen dat kleine plantje terug te wortelen in de aarde. Het zal doorgaan met zijn leven.

Het lijkt ons maar een kleine plant maar ze maakt deel uit van een uitgestrekt universum, een uitgebreid bestaan, van de grootste kracht die er is."

En Mahavira zei tegen Goshalak, "Vanaf dit moment scheiden zich onze wegen. Ik kan niet iemand toestaan met mij te leven die tegen het bestaan is en geen verantwoordelijkheid voelt."

Mahavira's hele filosofie van geweldloosheid kan beter uitgedrukt worden als de filosofie van eerbied voor het bestaan. Geen geweld is gewoon een deel ervan. Het zal steeds doorgaan: hoe meer jij jezelf vindt, des te meer zul je verantwoordelijk voelen voor veel dingen waar je nooit eerder aan hebt gedacht. Laat dat een criterium zijn: hoe meer je verantwoordelijk voelt voor mensen, dingen, het bestaan, des te meer kun je gerust zijn dat je op de juiste weg bent.

Een van mijn professoren, Dr. Ras Biharidas – hij was een erg oude man – heeft zijn leven lang alleen geleefd, want hij was zo tevreden, en zo vreugdevol in zichzelf dat hij nooit iemand anders nodig had. En toen we elkaar leerden kennen, behandelde hij mij erg liefdevol, als een vader.

Hij zei, "Het is niet nodig dat jij in het studententehuis woont – je kunt bij mij komen wonen. Ik heb heel mijn leven alleen gewoond..." Hij speelde sitar – misschien beter dan iemand anders die ik gehoord heb, en ik heb al de beste sitarspelers gehoord. Maar hij speelde nooit voor mensen; hij speelde gewoon vanuit zijn vreugde.

En zijn timing was dusdanig, dat niemand dit had kunnen bedenken... om drie uur 's ochtends elke dag speelde hij op zijn sitar. Zeventig jaar lang had hij gespeeld. De moeilijkheid begon de eerste dag, want ik las gewoonlijk tot drie uur, en dan ging ik naar bed – en dat was de tijd dat hij op stond.

En dat was storend voor ons beiden, want ik hield ervan de dingen die ik las niet zacht maar hardop te lezen. Als je alleen maar met je ogen leest is er enkel een gedeeltelijke connectie. Maar als je poëzie hardop leest ben je erbij betrokken; een ogenblik lang word je de dichter. Je vergeet dat het iemand anders' poëzie is; het begint deel te worden van je bloed en beenderen en merg.

Natuurlijk was het moeilijk voor hem om te slapen. En als ik ging slapen om drie uur was het voor mij moeilijk om te slapen. Vlak naast me, in de andere kamer, bespeelde hij zijn elektrische instrumenten – gitaar, sitar en andere instrumenten. Na twee dagen waren we allebei moei. Hij zei tegen mij, “Jij kunt hier wel blijven wonen – ik ga weg!” Ik zei, “Jij hoeft niet weg te gaan – waar wil je heen gaan? Ik heb tenminste een plaats in het studentenhuis. Ik zal wel gaan.”

Maar hij zei, “Ik kan niet tegen je zeggen dat je weg moet gaan, ik houd van je. Ik houd van je gezelschap hier. Maar onze gewoonten zijn gevaarlijk voor elkaar. Ik heb me nooit met iemand bemoeid; er is nooit iemand geweest om me mee te bemoeien. En ik ken je -- je wilt me niet hinderen. Maar dit zal ons allebei ombrengen! Je zult niet zeggen, ‘Verander je tijd’. Ik kan niet zeggen dat jij het huis moet verlaten; vandaar dat ik zeg dat ik wegga – jij woont hier in het huis.” Ik heb hem overtuigd, “Ik kan niet in het huis wonen. Als jij weg bent, kan de universiteit mij niet toestaan in dit huis te wonen – dit huis is bedoeld voor jou. Ik moet naar mijn studentenhuis gaan.” Met tranen in zijn ogen bracht hij me naar het studentenhuis. Ik herinner hem op dit moment omdat ik nooit iemand anders in mijn leven heb gezien die zo ontvankelijk, zo gevoelig was. Zelfs als hij per ongeluk de stoel raakte, zal hij zich verontschuldigen tegenover de stoel. Ik zei hem: “Dr. Biharidas, dit gaat te ver!”

Hij zei: “Zo voel ik het. Ik heb de arme stoel geraakt. Ze kan niet spreken; anders zou ze boos geweest zijn. En ze is deel van deze hele kosmos, en ze heeft me gediend, en ik ben niet vriendelijk ten opzichte van haar geweest; ik heb haar geslagen. Ik moet me verontschuldigen.”

De mensen op de universiteit dachten dat hij gek was – een man die vergeving van een stoel vraagt kan niet als normaal worden beschouwd. Ik heb hem van dichtbij geobserveerd; hij was een van de gezondste mensen. Maar zijn verantwoordelijkheid was enorm.

Hij kon niet tegen mij zeggen... het was zijn huis. Hij kon tegen me hebben gezegd: “Je kunt zachtjes lezen” of, “Je kunt op een andere tijd lezen” of: “Je kunt lezen als ik op mijn instrumenten speel.” Maar dat wilde hij niet doen. Het zou erg makkelijk geweest zijn – dat is wat ieder ander in de wereld doet. Maar zijn gevoeligheid en intens respect voor de andere persoon... zelfs zijn eerbied voor dingen was onberispelijk.

Mensen hebben naar zijn gedrag gekeken en hebben gedacht: “Zijn geestestoestand is niet in orde.” Maar niemand nam de moeite te bedenken dat de juiste geestestoestand iemand verantwoordelijk maakt, zo verantwoordelijk dat ze volgens anderen gek lijken.

Bijvoorbeeld, Mahavira sliep zijn leven lang op dezelfde kant. Hij wilde 's nachts niet van houding veranderen. Gevraagd naar het waarom, zei hij – omdat hij naakt leefde, zonder bezit, liggend op de kale grond.... als hij zijn houding zou veranderen, kan misschien een mier, of andere kleine insecten verpletterd worden door zijn omdraaien, en hij wil zoiets niet doen. Zijn verantwoordelijkheid tegenover erg kleine dingen toont eenvoudig zijn eenheid met het bestaan.

Zijn manier van bedelen zal je uitleggen wat ik bedoel. Nergens anders in de wereld heeft iemand zoiets gedaan – zoveel vertrouwen in het bestaan! 's Ochtends, na zijn meditatie, visualiseerde hij de toestand waarin hij het voedsel van die dag zou gaan aanvaarden. En soms gebeurde het dat er dertig dagen voorbijgingen en hij niet in staat was voedsel te ontvangen omdat wat hij zich heeft voorgesteld, een bepaalde voorwaarde, niet vervuld was. Vreemde dingen....

Bijvoorbeeld, hij denkt dat hij voedsel zal accepteren als een vrouw van het huis waar hij staat te bedelen naar buiten komt met haar baby nog melk drinkend aan haar borst. Dan alleen zal hij voedsel van die vrouw aannemen; anders slaat hij die dag over. Dan zal hij het de volgende dag weer proberen.

Zijn mensen zeiden voortdurend tegen hem, “Dit is vreemd! Er zijn grote asceten geweest... je kunt vasten zoveel je wilt, dat is iets anders.”

Hij zei, “Dit is geen kwestie van vasten. Ik laat het over aan het bestaan en ik stel een voorwaarde zodat ik kan weten of het bestaan wenst dat ik vandaag eet of niet. Het is iets tussen mij en het bestaan. Als de voorwaarde niet wordt vervuld betekent dat eenvoudig dat het bestaan wenst dat ik vast. Het is niet mijn vasten, het is eenvoudig dat het bestaan niet wenst dat ik vandaag eet, en de wijsheid van het geheel is groter.”

En soms werden zulke vreemde voorwaarden vervuld dat niemand zich kon indenken dat het mogelijk zou zijn. Bijvoorbeeld, een van de voorwaarden werd vervuld.... Na dertien dagen hongerig te blijven, vastend, ging hij door: tenzij die voorwaarde vervuld was zou hij de voorwaarde niet veranderen. Hij zou haar slechts veranderen als ze vervuld was; dan zou hij de tweede voorwaarde toevoegen.

De voorwaarde was dat een prinses – geen gewone vrouw, maar een grote prinses – ketenen om haar benen, met handboeien aan... als zij hem voedsel aanbiedt, zal hij accepteren. Wel, dit is vragen om iets absurds. In de eerste plaats, als zij een prinses is, waarom zou ze dan handboeien om hebben, en kettingen aan haar voeten? En als ze handboeien om heeft en kettingen aan haar voeten zal ze in de gevangenis zitten. Ze mag dan wel een prinses zijn maar ze zal niet in staat zijn om voedsel aan te bieden.

Maar het gebeurde dat een van de koningen erg boos werd op zijn dochter – haar naam was Chandana – en uit boosheid had hij bevolen dat ze vierentwintig uur lang handboeien en kettingen om moest hebben. Ze werd niet in de gevangenis gezet, maar was vrij in het huis.

En toen Mahavira kwam... en dat was het argument dat het hele probleem veroorzaakt had: zij wenste Mahavira voedsel aan te bieden. Ze hield van de man, ze hield van zijn manier van denken, en haar vader was er absoluut op tegen. Daarom was ze geboeid en geketend – ze zou niet uit het huis kunnen gaan op die manier omdat dit te gênant zou zijn. Toen Mahavira kwam, was hij met duizenden volgelingen.

Maar zij ging naar buiten met het voedsel, en deze duizenden volgelingen konden hun ogen niet geloven. Want precies die dag, na dertien dagen, hadden zij erop aangedrongen, “Mahavira, we zouden willen weten: wat is de voorwaarde? Wij zullen het niemand vertellen; we wensen gewoon te zien of er enige betekenis in jouw voorwaarde zit. Heeft het bestaan compassie genoeg, is het bestaan zorgzaam genoeg? Trekt ze zich iets van je aan? Gewoon een enkele keer willen we weten: Wat is jouw voorwaarde?”

Hij zei, “Dit is mijn voorwaarde...”

Ze zeiden, “Mijn God, die zal nooit vervuld worden!”

Mahavira zei, “Dat betekent eenvoudig dat het bestaan mij niet nodig heeft. Ik heb niets te klagen. Misschien is mijn werk wel voltooid, en ben ik onnodig een last.” Maar de voorwaarde werd vervuld.

Zo’n vertrouwen in het bestaan, zo’n onwankelbaar vertrouwen, ze komt als je verantwoordelijkheden begint te nemen. Als jij meer verantwoordelijk voelt voor kleine dingen om je heen, beantwoordt het bestaan dit op duizenden manieren. Je bent geen verliezer.

Vraag 3

Geliefde Osho,

Kan een kettingroker meditatief worden? Ik heb vijftientig jaar gerookt en ik voel dat het roken me belet om diep in meditatie te gaan... toch kan ik niet met roken stoppen. Kunt u me iets hierover zeggen?

Een mediterende kan niet roken, om de eenvoudige reden dat hij zich nooit nerveus, in angst of gespannen voelt.

Roken helpt – voor een ogenblik – jouw angsten te vergeten, jouw spanningen, jouw zenuwachtigheid. Andere dingen kunnen hetzelfde doen – kauwgom kauwen kan hetzelfde doen, maar roken doet dit het beste.

In jouw diep onbewuste is roken verbonden met het melk zuigen van jouw moeders borst. En zoals de cultuur gegroeid is, wenst geen vrouw het kind groot te brengen met borstvoeding – natuurlijk; hij zal de borst vernietigen. De borsten zullen hun rondheid, hun schoonheid verliezen.

Het kind heeft andere noden. Het kind heeft geen ronde borst nodig, want met een ronde borst zal het kind sterven.

Als de borst echt rond is kan hij terwijl hij de melk zuigt niet ademen; zijn neus zal door de borst verstopt worden. Hij zal stikken.

De noden van het kind zijn anders dan de noden van de schilder, dan de noden van de dichter, dan die van een man met esthetische gevoeligheid. Het kind heeft een lange borst nodig zodat zijn neus vrij is en hij beiden kan doen – hij kan ademen en ook zichzelf voeden. Dus elk kind zal proberen de borst te maken volgens zijn behoeften. En geen enkele vrouw wenst haar borsten te laten vernietigen. Het is deel van haar schoonheid, haar lichaam, haar vorm.

Dus sinds de beschaving zich zo ontwikkelde, zijn kinderen steeds eerder van de borst van de moeder genomen. En het verlangen om van de borst te drinken gaat door in hun mind. En wanneer mensen in een nerveuze staat zijn, in spanning, in angst, helpt de sigaret. Het helpt hen om weer een kind te worden, ontspannen op hun moeders schoot. De sigaret is erg symbolisch. Het is net als de tepel van de moeder, en de rook die erdoor gaat is warm net zoals de melk warm is. Dus het heeft een zekere symmetrie, en het houdt je bezig, en voor een ogenblik ben je weer een kind die geen angsten, geen problemen geen verantwoordelijkheden heeft.

Je zegt dat je dertig jaar lang hebt gerookt, een kettingroker; je wilt stoppen maar je kunt niet stoppen. Je kunt het niet – omdat je de oorzaken moet veranderen die het veroorzaakt hebben.

Ik heb bij veel sannyasins succes gehad. Eerst lachten ze toen ik het aan hen voorstelde... ze konden niet geloven dat zo'n eenvoudige oplossing hen kon helpen. Ik zei hen, "Probeer niet te stoppen, maar neem liever een melkflesje dat voor kleine kinderen wordt gebruikt. En 's nachts als niemand je ziet, onder je deken geniet van de melk, de warme melk. Het kan in ieder geval geen kwaad."

Ze zeiden: "Maar hoe gaat dit helpen?"

Ik zei, "Vergeet jij maar - het hoe en waarom – je doet het gewoon. Het zal je goede voeding geven voor je gaat slapen, en het kan geen kwaad. En mijn gevoel is dat je de volgende dag niet zo'n sterke behoefte hebt aan sigaretten. Dus ga maar tellen."

En ze waren verbaasd... langzaam verdwenen de sigaretten, want hun basisbehoefte die steeds in het midden was blijven hangen was vervuld; ze zijn niet langer kinderen, ze worden volwassen, en de sigaret verdwijnt.

Jij kunt het niet stoppen. Je moet iets doen wat niet schadelijk is, wat gezonder is, als een substituuut voor deze tijd zodat je opgroeit en de sigaret vanzelf stopt. Kleine kinderen weten dit – ik heb het geheim van hen geleerd. Als een klein kind huult en hongerig is, en de moeder is ver weg, dan zal hij zijn duim in zijn mond steken en begint erop te zuigen. En hij zal alles over de honger en het huilen vergeten en zal in slaap vallen. Hij heeft een substituuut gevonden – ofschoon dat substituuut hem geen voedsel gaat geven, het geeft tenminste een gevoel dat iets wat erop lijkt gebeurt. Het ontspant hem. Ik heb zelfs met een paar sannyasins geprobeerd dat ze op de duim zuigen. Als je te bang bent om een flesje te brengen en met melk te vullen, en je vrouw erachter komt, of je kinderen zien je dat doen, dan is de beste manier: ga slapen met de duim in de mond. Zuig erop en geniet ervan.

Ze hebben altijd gelachen maar ze zijn altijd teruggekomen en zeiden: "Het helpt, en het aantal sigaretten de volgende dag is minder en wordt steeds minder." Misschien zal het een paar weken duren, dan zullen de sigaretten verdwijnen.

En als ze eenmaal verdwenen zijn zonder dat jij ermee stopt... Jouw stoppen is een onderdrukking en alles wat je onderdrukt komt met een grotere kracht terug, met wraak.

Stop nooit iets. Vind de grondoorzaak ervan en probeer het weg te werken met een substituuut die niet schadelijk is. Zo verdwijnt de grondoorzaak – de sigaret is enkel een symptoom. Dus het eerste is: stop het stoppen. Het tweede is: neem een goede fles, en schaam je er niet voor. Als je het te gênant vindt dan neem je jouw duim. Jouw eigen duim zal niet zo geweldig zijn, maar het zal wel helpen.

En ik heb nog nooit iemand zien falen die gedaan heeft wat ik heb gezegd. Plotseling kan hij op een dag niet geloven dat hij onnodig zijn gezondheid aan het vernielen was en in plaats van zuivere en schone lucht in zijn longen te hebben, vieze rook rookte en zijn longen vernietigde.

En dit zal steeds meer een probleem worden want als de vrouwenemancipatie beweging groeit zullen kinderen niet meer de borst krijgen. Ik zeg niet dat ze borstvoeding moeten hebben; maar hen zou een substituuut gegeven moeten worden zodat hun onbewuste niet een wond mee krijgt die problemen voor hen zal creëren – kauwgom kauwen en sigaretten en sigaren.... Dit zijn allemaal symptomen. In ieder land zijn ze weer anders.

In India kauwen ze panbladeren, of er zijn veel mensen die snuiven. Dit is allemaal hetzelfde. Het snuiven lijkt er niet erg op, maar het is niet zo heel anders. De mensen die nerveus zijn, gespannen, in angst, zullen een dosis snuiven. Het geeft een goede nies, maakt hun mind helder, schudt hun hele wezen, en het voelt goed.

Maar deze angsten zullen terugkomen. Het snuiven kan die niet vernietigen. Jij moet precies de basis van jouw nerveusheid vernietigen. Waarom zou je nerveus zijn?

Veel journalisten hebben me gezegd, "Met u is een van de grootste moeilijkheden dat we ons nerveus voelen." En ze hebben gezegd, "Dit is vreemd want we interviewen politici – zij voelen zich nerveus, wij maken hen nerveus. U maakt ons nerveus, en onmiddellijk komt het verlangen op om te roken. Dan belet u ons om te roken: 'Je kunt hier niet roken.' U bent allergisch.

U heeft een geweldige strategie! – we kunnen niet roken, en u maakt ons nerveus en gespannen en deze allergie die u heeft verhindert ons te roken...dus u laat ons geen uitweg."

Maar waarom zouden ze nerveus zijn voor me? Die politici zijn machtige mensen – als zij zich nerveus voelen voor hen, is dat wel te begrijpen. Hoewel de werkelijkheid is dat deze machtige mensen gewoon leeg van binnen zijn. En hun macht is geleend van anderen. En ze zijn bang voor hun aanzien.

Elk woord dat ze moeten spreken, moeten ze twee keer overdenken. Ze zijn nerveus dat deze journalisten een situatie kunnen scheppen waarmee hun invloed over mensen vernietigd wordt. Hun image die ze gecreëerd hebben moet steeds beter worden. Dat is hun angst. Vanwege die angst kan de journalist – elke journalist, die geen macht heeft –

hen nerveus maken.

Volgens mij is er geen probleem. Ik heb geen verlangen naar aanzien. Ik ben berucht genoeg – ze kunnen me niet nog meer berucht maken. Ik heb alles gedaan wat me nerveus had kunnen maken; dat is al gebeurd. Wat kunnen ze me nog aandoen? Ik heb geen macht te verliezen, en ik kan alles zeggen wat ik wens te zeggen want ik ben niet bang om me tegen te spreken, om inconsistent te zijn.

Integendeel, ik geniet er juist van om tegenstrijdig, inconsistent te zijn. Zij beginnen zich nerveus te voelen, en de nerveusheid brengt onmiddellijk het idee om iets te doen, om met iets bezig te zijn, zodat niemand merkt dat je nerveus bent. Let gewoon op: als je begint te voelen dat je een sigaret nodig hebt, wees alert waarom je haar nodig hebt. Er is iets dat je nerveus maakt en je wenst het niet te laten zien.

Ik moet eraan denken... Op een dag in een kerk in New York, toen de bisschop binnenkwam, zag hij een vreemde man, een perfect hippie-type. Maar hij maakte de bisschop nerveus, want de man keek in zijn ogen en zei, "Weet je wel wie ik ben? Ik ben de Heer Jezus Christus."

De bisschop belde naar Rome: "Wat moet ik nu doen?" vroeg hij aan de paus. "Een hippieachtige man, maar hij ziet er ook nog uit als Jezus Christus. En ik ben hier alleen, vroeg in de ochtend en hij is hier gekomen. Er is me nooit verteld wat ik moet doen als Jezus Christus komt, dus ik wens instructies. Duidelijke, zodat ik geen fouten maak."

De paus was zelf nerveus. Hij zei, "Doe alleen maar één ding: doe alsof je het druk hebt! Wat kunnen we anders doen? Bel ondertussen het politiebureau. En doe alsof je druk bezig bent zodat de man niet jouw nerveusheid kan zien."

Sigaretten helpen je om er bezig uit te zien, jouw nerveusheid wordt ermee bedekt. Dus probeer het niet te stoppen, anders zul jij je nerveus voelen en dan zul je terug in het oude patroon vallen. Het verlangen is er omdat er iets incompleet in jou is gebleven.

Voltooi het – en er zijn eenvoudige methoden om het te voltooien. Gewoon een baby melkflesje is al genoeg. Het zal je goede voeding geven, het zal je gezonder maken en het zal al je verlangen om bezig te lijken wegnemen.